



REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 18. februar 2014. god.
Br.ref.:RK550/14

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

Slučaju br. KI185/13

Podnosilac

Energetska korporacija Kosova

**Ocena ustavnosti presude Rev. br. 368/2011 Vrhovnog suda Republike
Kosovo, od 2. maja 2013. god.**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija i
Arta Rama-Hajrizi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnet od strane Energetske korporacije Kosova (u daljem tekstu: podnosilac), sa glavnim sedištem poslovanja u Prištini, koju zastupa g. Bilall Fetahu, advokat iz Prištine.

Osporena odluka

2. Podnosilac osporava presudu Rev. br. 368/2011 Vrhovnog suda Kosovo od 2. maja 2013. god., koja je uručena podnosiocu 9. jula 2013. god.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene odluke koja je navodno povredila pravo podnosioca na pravično i nepristrasno suđenje kao što je garantovano članom 31. Ustava.

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 i 21.4 Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), članu 22. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-131 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 29 Poslovnika o radu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Sudom

5. Dana 28. oktobra 2013. god., podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 31. oktobra 2013. god., predsednik Suda je imenovao sudiju Almiro Rodrigues za sudiju izvestioca i veće za razmatranje sastavljeno od sudija Altay Suroy (predsedavajući), Kadri Kryeziu i Arta Rama-Hajrizi.
7. Dana 15. novembra 2013. god., Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i tražio punomoćje, koje podnosilac još uvek nije dostavio. Istog dana, Vrhovni sud i treća stranka P. D., su obavešteni o registraciji zahteva, sa kopijom zahteva.
8. Dana 6. decembra 2013. god., podnosilac zahteva je podneo punomoćje, u kome se navodi da je podnosilac zastupljen od strane Bilall Fetahu.
9. Dana 13. decembra 2013. god., podnosilac zahteva je zatim podneo dodatna dokumenta.
10. Dana 7. februar 2014. god., Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

11. Neodređenog dana, P. D. (u daljem tekstu: zaposleni) pokrenuo je sudski postupak o radnom sporu protiv podnosioca zahteva kao poslodavca.
12. Zaposleni je bio u radnom odnosu kod podnosioca na neodređeno vreme (ugovor o radu br. 9260/0 od 1. februara 2010. god.), sve dok jedna od stranaka ne prekine ugovor.

13. Dana 25. marta 2010. god., podnosilac zahteva je izrekao poslednju pismenu opomenu (zapisnik br. 532) zaposlenom *“zbog neispunjavanja predviđenog učinka za poslednje tromesečje, decembar 2009. god., januar i februar 2010. god.”*
14. Dana 19. novembra 2010. god., podnosilac je obavestio zaposlenog (obaveštenje br. 2399) da je ugovor o radu prekinut *“zbog nezadovoljavajućeg izvršavanja radnih obaveza određenih članom 11.1 (11.1 č), 11.4 (b) Uredbe 2001/28 o Osnovnom zakonu o radu, nezadovoljavajućih rezultata rada iz člana 8.1, 8.2, 8.3 (c) 8.4 (a) Pravilnika za mesec oktobar 2010. god.”*
15. Dana 29. novembra 2010. god., direktor Divizije za snabdevanje (odluka br. 2399 od 12. novembra 2010. god., i odluka br. 417 od 29. novembra 2010. god.) odbio je zahtev zaposlenog da preispita raskid njegovog ugovora o radu.
16. Zaposleni je podneo tužbu Opštinskom sudu u Đakovici, tvrdeći da su gore navedene odluke nezakonite i tražio njihovo poništenje.
17. Dana 7. aprila 2011. god., Opštinski sud (C. br. 560/10) odbio je kao neosnovanu tužbu zaposlenog.
18. Zaposleni je uložio žalbu Okružnom sudu u Peći *“zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava.”*
19. Dana 30. septembra 2011. god., Okružni sud (Ac. br. 253/2011) potvrdio je presudu Opštinskog suda (C. No. 560/10 od 7. aprila 2011. god.) i odbio je žalbu podnosioca. Okružni sud je obrazložio da:

“[P]objijena presuda nije uključena sa bitnim povredama odredaba parničnog postupka prema članu 182.2 Zakona o parničnom postupku, na koje drugostepeni sud pazi po službenoj dužnosti, a na osnovu člana 194. Zakona o parničnom postupku, zbog kojih ne bi bilo mogućnosti da se oceni njena zakonitost, izreka presude je jasna, razumljiva, izreka nije u suprotnosti sa samim sobom ili sa naglašenim razlozima u obrazloženju, a sadrži i dovoljno uverljivih činjeničnih i pravnih razloga o odlučujućim činjenicama da bi se odlučilo o ovoj pravnoj stvari. Zbog pravilnog ispitivanja činjeničnog stanja, koje se ne stavlja pod sumnju ožalbenim navodima, i odlučujuće činjenice su potvrđene sigurnim dokazima, prvostepeni sud je pravilno primenio i materijalno pravo..”
20. Zaposleni je podneo reviziju Vrhovnom sudu *“zbog bitne povrede parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava, sa predlogom da se presude preinače i tužba [zaposlenog] da se usvoji ili da se ukinu i da se predmet vrati prvostepenom sudu.”*
21. Dana 2. maja 2013. god., Vrhovni sud Kosova (Rev. br. 368/2011) usvojio je kao osnovanu reviziju zaposlenog i preinačio je presude prvostepenog i drugostepenog suda. Vrhovni sud je obrazložio sledeće:

“Vrhovni sud Kosova je, nakon razmatranja pobijene presude, prema odredbi člana 215. Zakona o parničnom postupku (ZPP) našao da: revizija je osnovana“.

...

“Vrhovni sud Kosova je, polazeći od tako utvrđenog činjeničnog stanja stvari, našao da izneto pravno stanovište nižestepenih sudova ne može da se prihvati kao pravilno i zakonito, jer je prema oceni ovog Suda, na tako utvrđenom činjeničnom stanju, pogrešno primenjeno materijalno pravo, kada su oba suda zaključila da je tužbeni zahtev tužioca [zaposlenog] neosnovan i kao takvog i odbili, zbog čega je valjalo usvojiti reviziju tužioca [zaposlenog] kao osnovanu, kao što je opisano u izreci ove presude.

Vrhovni sud Kosova ocenjuje da su nižestepeni sudovi pogrešno primenili materijalno pravo kada su našli da je zakonita odluka tuženog [podnosioca] o raskidu ugovora o radu, jer iz dokaza koji se nalaze u spisima predmeta i obaveštenja o raskidu ugovora o radu, oduka br. 417, od 29.11.2010. god., ne proizilazi da je tuženi [podnosilac] pre donošenja osporenih odluka, postupio u skladu sa članom 8.4 (a), (b) Pravilnika br. 3 o operacijama distrikta u EKK, na osnovu koga je propisano: menadžer distrikta će zakazati sastanak sa navedenim zaposlenim, u cilju uručivanja pismenog obaveštenja o otpuštanju zaposlenog, i daće usmeno objašnjenje o razlozima otpuštanja. Ukoliko je zaposleni obavešten o sastanku, a uprkos tome ne prisustvuje istom, menadžer distrikta može da postavi obaveštenje na oglasnoj tabli kancelarije distrikta, i takav postupak će se smatrati kao obaveštenje u cilju raskida ugovora o radu. Prema tački (b) istog člana propisano je da, ukoliko je zaposleni član sindikata, on ima pravo da predstavnik sindikata prisustvuje sastanku. Tuženi [podnosilac] prilikom donošenja obaveštenja o prekidu radnog odnosa, nije postupio u skladu sa članom 11.5 (b) Uredbe br. 2001/27 o Osnovnom zakonu o radu na Kosovu.

Nižestepeni sudovi su pogrešno primenili materijalno pravo kada su njihove presude zasnivali na činjenici koja je utvrđena zapisnikom sa sastanka menadžera distrikta i zaposlenog, br. 532, od 25. marta 2010. god., jer iz ovog zapisnika proizilazi da je ovaj sastanak u vezi sa dostavljanjem poslednje pismene opomene, dana 25.03.2010. god., u skladu sa članom 8.3 i nije u vezi sa obavezama tuženog [podnosilac], propisanim članom 8.4 (a) i (b) gore navedenog pravilnika tuženog [podnosilac], pošto je u ovom slučaju tužiocu [zaposlen] zbog nezadovoljavajućih rezultata na poslu za oktobar 2010. godine, trebalo je da se poštuje član 8.4 (a) i (b) gore navedenog pravilnika.

Vrhovni sud Kosova ocenio je kao osnovane navode tužioca [zaposlenog] podnete u reviziji da su nižestepeni sudovi pogrešno primenili materijalno pravo o raskidu ugovora o radu, jer zbog ovih povreda tuženi [zaposleni] nije vodio disciplinski postupak, obzirom da na osnovu odredaba člana 112. Zakona o radnim odnosima na Kosovu, br. 12/1989, koji je bio primenljiv na osnovu UNMIK Uredbe br. 1999/24, do stupanja na snagu Zakona o radu Republike Kosova, br. 03/L-212, u decembru mesecu 2010. god., koji

odredbom člana 99.1 ukida UNMIK Uredbu br, 2001/27 o Osnovnom zakonu o radu na Kosovu, Zakon o radnim odnosima SAPK Kosova, iz 1989. god., i Zakon o radu, iz 1977. god., odgovarajućim amandmanima propisuje da ovlašćeni organi imaju obavezu da podnesu zahtev za pokretanje disciplinskog postupka, u roku od osam dana, nakon saznanja o povredama radne obaveze, ili o nekim drugim povredama radne discipline i o izvršiocu, dok je prema odredbi člana 113, stav 2 propisano da pre nego što izrekne disciplinsku meru otpuštanja s posla, poslovodni organ, odnosno zaposleni sa posebnim ovlašćenjima i odgovornostima, ima obavezu da sasluša radnika.

U članu 11 ugovora o radu, zaključenog između tužioca [zaposlenog] kao zaposlenog i tuženog [podnosilac] kao poslodavca, propisano je da se ugovor o radu raskida prema članovima 67, 68, 69 i 70. Zakona o radu na Kosovu, kolektivnom sporazumu, i Pravilniku o radu EKK.

Prema članu 24 opšteg kolektivnog ugovora, propisano je da disciplinsku komisiju imenuje poslodavac, odnosno nadležni organ, opštim aktom poslodavca, dok je tuženi [podnosilac] Pravilnikom o disciplinskoj i materijalnoj odgovornosti, donetim 10.10.2006. god., u II delu ovog pravilnika detaljno su propisane odredbe za primenu disciplinskog postupka, koji nije ukinut Pravilnikom br. 3, od 30.11.2009. god. Takođe, nijednom odredbom Uredbe br. 2001/27 o Osnovnom zakonu o radu na Kosovu, nije ukinut Zakon o radnim odnosima, br. 12/1989 SAPK.

Vrhovni sud Kosova je, iz iznetih razloga, kao i podataka koji se nalaze u spisima predmeta, našao da je tužbeni zahtev tužioca [zaposleni] u potpunosti osnovan i zbog toga što su nižestepeni sudovi pogrešno primenili materijalno pravo, valjalo je obe presude nižestepenih sudova preinačiti i tužbeni zahtev tužioca kao takav usvojiti, kao u izreci ove presude.”

Navodi podnosioca

22. Podnosilac zahteva tvrdi “[S]ud je sudio na osnovu zakona koji nisu bili na snazi, stoga, njegova presuda je nezakonita i nepravična i kao takva se mora ukinuti. EKK AD zna da Ustavni sud Kosova ne deluje kao sud četvrtog stepena, ali ima ustavnu nadležnost da ukine - poništi svaki pravni akt bilo kojeg organa za koji utvrdi da je povredio zakonske odredbe, kao i odredbe Ustava, a u ovom slučaju uopšte nije sporno da su povređene zakonske odredbe, primenom drugih zakona i akata koji nisu bili na snazi.”
23. Dakle, podnosilac zahteva tvrdi da osporena odluka krši njegova ustavna prava garantovana članom 31 i 102.3 Ustava, kao rezultat povrede člana 214.2 Zakona o parničnom postupku.
24. Pored toga, podnosilac zahteva tvrdi da “u skladu sa članom 113.7 i 21.4 Ustava Republike Kosovo, ima zakonsko pravo da traži ocenu zakonitosti odluke javnih organa, pošto su sva pravna sredstva iscrpljena, stoga traži od Ustavnog suda Kosova da nakon ocene iste, usvoji kao osnovanu

poništavajući presudu Vrhovnog suda Kosova Rev. br. 368/2011 od 2.5.2013. god.”

25. Štaviše, na osnovu dodatno podnetih dokumenata od 13. decembra 2013. god., podnosilac zahteva tvrdi „*Ne može se jedna sudska odluka nazvati zakonitom, nepristrasnom i pravičnom kada se primenjuju odredbe zakona koji nije bio na snazi. Ne može biti ustavno suđenje na osnovu povoljnijeg zakona za stranku bez poštovanja vremena važnosti tog zakona, jer bi se u tom slučaju u pravnom i ustavnom sistemu zemlje stvorila konfuzija i pravna nesigurnost*”.
26. Dakle, podnosilac zahteva tvrdi „*Pogrešna primena materijalnog prava od strane suda dovela je do povrede prava poslodavca garantovanih Ustavom da bude jednak pred zakonom, princip garantovan odredbama člana 24. Ustava, kao i povrede ljudskih prava i osnovnih sloboda propisanih odredbama člana 21.4 Ustava, time što je presudom nametnuo poslodavcu s kim će ostati u ugovorenom odnosu u uslovima slobodne ekonomije tržišta propisanog odredbama člana 10. Ustava*”.
27. Pored toga, podnosilac zahteva tvrdi „*Vrhovni sud Kosova u identičnim predmetima koji se tiču raskida ugovora o radu na određeno vreme zauzima dijametralno suprotna stanovišta, tako što nekad primenjuje odredbe člana 112. Zakona o radnim odnosima (Službeni list SAP Kosova br. 12/89), a nekad odredbe Osnovnog zakona o radu na Kosovu, Uredba UNMIK-a br. 2001/27*”.
28. Da bi podržao svoju tužbu, podnosilac zahteva se poziva na presudu Vrhovnog suda Rev. br. 379/11 od 2. maja 2013. god., u kojoj je Vrhovni sud primenio odredbe člana 112 i 113.2 Zakona o radnim odnosima Kosova (Socijalistička Autonomna Pokrajina Kosovo, br. 12/89), dok je u drugom slučaju, presuda Rev. br. 310/12 od 22. aprila 2013. god., Vrhovni sud zaključio da su odredbe člana 11.1 i 11.4 UNMIK Uredbe br. 2001/27 pravilno primenjene.
29. Podnosilac zahteva dalje tvrdi „*Koje se odredbe primenjuju nakon stupanja na snagu Zakona o radu na Kosovu, objašnjava Uredba UNMIK-a br. 2001/27 u pogledu radnog odnosa svojim pravnim stanovištem i to su objasnili svi okružni sudovi, a i Okružni sud u Peći, presudama koje pripadaju ovoj oblasti, presudom Ac. br. 176/09, Vrhovni sud Kosova u presudi Rev. br. 106/2010, Posebna komora Vrhovnog suda Kosova u presudi ASC-09-0014 od 26. maja 2011. god.*”.
30. Stoga, podnosilac zahteva zaključuje tražeći:
 - a. „*Zašto je Vrhovni sud već 12 godina primenjivao odredbe Osnovnog zakona o rada na Kosovu, Uredba UNMIK-a br. 2001/27, dok je 2013. godine promenio stanovište i odlučio da primenjuje zakonske odredbe Zakona o radnim odnosima SAP Kosova, (Službeni list br. 12/89) [...]*“.
 - b. „*[...] Zar nisu povređena ustavna prava svim onim strankama do 2013. godine kada se u njihovim predmetima odlučilo na osnovu odredaba Uredbe UNMIK-a br. 2001/27?*“
 - c. „*Zar se na stvara pravna nesigurnost donošenjem kontradiktornih odluka suda za identične predmete?*“
 - d. „*Da li se stvorila pravna nesigurnost?*“

- e. Zar se ne stvara nejednakosti pred zakonom, zar nije izvršena povreda ustavnog principa Jednakost pred zakonom propisan odredbama člana 24. Ustava Republike Kosovo, obzirom da se presudama Vrhovnog suda u identičnim predmetima (o istoj stvari) za jedne odlučuje pozitivno i za druge negativno”.

Prihvatljivost zahteva

31. Sud prvo treba da ispita da li je podnosilac zahteva ispunio sve uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom i dodatno obrazloženi Zakonom i Poslovníkom.
32. U tom smislu, Sud se poziva na član 113 i 21. Ustava.

Član 113 [Jurisdikcija i Ovlašćene Strane]

1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

(...)

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.

Član 21 [Opšta Načela]

(...)

4. Ustavom utvrđena prava i osnovne slobode važe i za pravna lica, onoliko koliko su izvodljiva.

33. Sud se takođe poziva na član 48. Zakona, koji propisuje da:

Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.

34. Pored toga, Sud, takođe, uzima u obzir pravilo 36 (1) c) i pravilo 36 (2) Poslovníka, koje propisuju:

“36 (1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahteve:

c) samo ako zahtev nije očigledno neosnovan.

36 (2) Sud odbacuje zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:

a) da zahtev nije prima facie opravdan, ili

b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava, ili

c) da podnosilac zahteva nije žrtva kršenja prava zagwarantovanih Ustavom, ili

d) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju.”

35. Sud primećuje da podnosilac zahteva uglavnom tvrdi: (a) povredu principa pravne sigurnosti, (b) povredu člana 31 i 102.3 Ustava, i (c) povredu zakonskih odredaba.
36. Pre nego što se upusti u tvrdnju podnosioca zahteva, Sud naglašava da je odlučio u nekoliko slučajeva u vezi sa radnim sporom, odnosno u slučajevima KI26/09, KI39/09, KI70/10 i KI25/20.
37. U slučaju KI26/09 (Vidi slučaj KI26/09, podnosilac zahteva Ekrem Gashi, rešenje o neprihvatljivosti od 14. decembra 2010. god.), podnosilac zahteva tvrdi da je presuda Vrhovnog suda od 24. januara 2006. god., povredila njegova ustavna prava, jer je sud dozvolio zahtev poslodavca i preinačio je odluke Opštinskog i Okružnog suda u Prištini, sa time da je tužba podnosioca zahteva odbačena kao neosnovana. Pravno obrazloženje Vrhovnog suda zasnovano je na činjenici da je obaveštenje koje navodi razloge za prekid ugovora o radnom odnosu zaposlenom dovoljno i u skladu sa Uredbom UNMIK -a (2001/27), koja je imala prvenstvo nad svim drugim zakonodavnim aktima koji nisu bili u skladu sa istom. Ustavni sud smatra da je zahtev podnosioca neprihvatljiv, jer nije *ratione temporis* u skladu sa Ustavom.
38. U slučaju KI39/09 (Vidi slučaj KI39/09, podnosilac zahteva Avni Kumanova, presuda od 3. novembra 2011. god.), podnosilac zahteva tvrdi da je presuda Vrhovnog suda od 27. maja 2009. god., povredila njegova ustavna prava, jer je Vrhovni sud ustanovio da su sudovi nižeg stepena pogrešno primenili materijalno pravo, pošto je u slučaju primene člana 11. stava 2. Uredbe UNMIK-a br. 2001/27 poslodavac dužan da samo pismeno obavesti radnika o njegovoj nameri da raskine ugovor o radu i da to obaveštenje mora sadržati i razloge za prekidanje ugovora. Vrhovni sud smatra da: „prema odredbama Uredbe UNMIK-a br. 2001/27 o osnovnom zakonu o radu na Kosovu“, je predviđeno da do raskida ugovora o radu može doći i bez obaveze pokretanja disciplinskog postupka i da je poslodavac u slučajevima ozbiljne povrede obaveza iz radnog odnosa ili nezadovoljavajućeg vršenja obaveza od strane radnika obavezan jedino da obavesti radnika o nameri o raskidu ugovora o radu i da to obaveštenje treba da sadrži i razloge za raskid ugovora, kao što je „Ibar-Lepenac“ i učinio. Ustavni sud je našao da ustavna prava podnosioca zahteva nisu bila povređena.
39. U slučaju KI70/10 (Vidi slučaj KI70/10, podnosilac zahteva Fatime Kabashi, rešenje o neprihvatljivosti od 3. novembra 2011. god.), podnosilac zahteva tvrdi da presudom Vrhovnog suda od 27. maja 2009. god., Vrhovni sud je 30. juna 2010. god., poništio presude Okružnog i Opštinskog suda i odbio tužbu podnosioca zahteva kao neosnovanu, navodeći da su niže instance pogrešno utvrdile činjenično stanje kao i pogrešno primenile materijalno pravo (Rev. I. br. 28/2010). Prema stavu Vrhovnog suda podnosilac zahteva je bila odsutna sa posla bez odobrenja, iako je dan ranije bila obavestena da je njen zahtev za neplaćeno odsustvo sa posla odbijen. Vrhovni sud je naglasio da su UNMIK Uredba 2001/36 i Administrativno naređenje 44/2004 bili primenjivi umesto UNMIK Uredbe 2001/27. Ustavni sud je proglasio zahtev neprihvatljivim, jer podnosilac zahteva nije potkrepila svoju žalbu o navodnim povredama niti je iscrpela sva raspoloživa prava sredstva prema primenjivom zakonu.

40. U vezi sa tvrdnjama podnosioca zahteva o povredi principa o pravnoj sigurnosti, da je Vrhovni sud o identičnim slučajevima za nekoga odlučio pozitivno a za druge negativno, Sud ponavlja da u slučaju KI25/10 (Vidi slučaj KI25/10, podnosilac zahteva Kosovska agencija za privatizaciju, presuda od 31. marta 2011. god.) Sud smatra:

„57. Štaviše, Sveobuhvatni plan za rešavanje statusa Kosova, čije zakonske odredbe imaju prednost u odnosu na sve ostale zakonske odredbe Kosova, predviđa u Aneksu IV [Sistem prava], član 1.1 „Vrhovni sud prilikom rešavanja žalbi podnesenih u skladu za zakonom garantuje jednoobraznu primenu zakona.“ Prema tome, Posebna komora kao deo Vrhovnog suda je u obavezi da poštuje ove odredbe.

58. Na kraju, član 145 [Kontinuitet međunarodnih sporazuma i primenljivog zakona] previđa da „Primenljivi zakon na dan stupanja na snagu ovog Ustava nastavlja da se sprovodi, dok god je u saglasnosti sa ovim Ustavom, i dok god se ne ukine, zameni ili izmeni u saglasnosti sa ovim Ustavom.“ Kao poslednji tumač Ustava, Sud zaključuje da primenjivo pravo na dan stupanja na snagu Ustava pokriva Pravilnike UNMIK-a, kao i Administrativna rešenja izdata od strane SSSP-a pre 15. juna 2008. god. U saglasnosti sa članom 145, Pravilnikom i Administrativnim uputstvima, kao i ostalo primenjivo pravo ce nastaviti da se sprovodi samo ako je u saglasnosti sa Ustavom dok se sprovodi, zamenjuje se ili se menja u saglasnosti sa Ustavom“.

41. Međutim, Sud primećuje da u skladu sa principom supsidijarnosti, podnosilac zahteva treba da pokrene navodnu ustavnu povredu pred redovnim sudovima kako bi pre svega obezbedio poštovanje osnovnih prava sadržanih u Ustavu.
42. U tom smislu, Sud primećuje da podnosilac zahteva nije pokrenuo pred Vrhovnim sudom ustavnu povredu neusaglašenih principijelnih stavova o identičnim pitanjima i primeni Vrhovnog suda u vezi sa identičnim pitanjima kada za nekog odluči pozitivno, a za drugog negativno, što će prema podnosiocu zahteva stvoriti pravnu sigurnost.
43. Sud dalje primećuje da 28. avgusta 2013. god., podnosilac zahteva je dostavio pismo predsedniku Vrhovnog suda, preko koga je tražio usaglašenost principijelnih stavova za identična pitanja. Podnosilac zahteva je naime tražio od predsednika Vrhovnog suda „*da nam predloži koji postupak bi EKK trebalo da preduzme da bi popravio posledice izazvane gore navedenom presudom*“. Međutim, ovaj zahtev je trebalo da se pokrene od strane podnosioca zahteva tokom postupka razmatranja slučaja, a ne nakon što je presuda Vrhovnog suda doneta, tj. 2. maja 2013. god.
44. U vezi sa tvrdnjama podnosioca zahteva o povredi člana 31. Ustava [Pravo na Pravično i Nepriistrasno Suđenje], Sud primećuje da podnosilac nije pojasnio kako je i zašto osporena odluka „*primenom drugih akata koji nisu bili na snazi*“, povredila ovo posebno ustavno pravo.
45. Sud podseća da pravo na pravično i nepristrasno suđenje obuhvata više elemenata i predstavlja ključne komponente u zaštiti osnovnih prava pojedinca

od povreda potencijalno počinjenih od strane sudova ili javnih organa njihovim odlukama.

46. U tom smislu, Sud se poziva na član 31 [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje] Ustava, koji propisuje da:

“1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.”

47. Član 6 Evropske konvencije o ljudskim pravima (EKLJP) takođe propisuje da:

“Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obveza (...), svako ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred neovisnim i nepristranim, zakonom ustanovljenim sudom.”

48. U tom kontekstu, Sud primećuje da podnosilac zahteva ne objašnjava tačno kako i zašto tvrdnja *“primenom drugih akata koji nisu bili na snazi”* potkrepljuje ustavnu povredu njegovih osnovnih prava na pravično i nepristrasno suđenje. U stvari, podnosilac zahteva zaključuje samo da *„u ovom slučaju uopšte nije sporno da su povređene zakonske odredbe, primenom drugih zakona i akata koji nisu bili na snazi”*.

49. Štaviše, gore navedeni citat iz odluke Vrhovnog suda ukazuje da je osporena oduka pružila široko i sveobuhvatno obrazloženje činjenica slučaja i njenih nalaza.

50. Osim toga, nezadovoljstvo odlukom ili samo navođenje članova ili odredaba Ustava nije dovoljno za podnosioca zahteva da izgradi tvrdnju o ustavnoj povredi. Kada se tvrde povrede Ustava, podnosilac zahteva mora da obezbedi ubedljiv i dobro obrazložen argument kako bi se zahtev smatrao osnovanim.

51. Kao rezime, Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio i dokazao da je Vrhovni sud sudeći *“na osnovu zakona koji nisu bili na snazi”*, navodno povredio njegova ustavna prava.

52. Podnosioca zahteva tvrdi i povredu člana 102.3 Ustava koji propisuje da *“sudovi sude na osnovu Ustava i zakona”*. Sud smatra da podnosilac zahteva nije pružio nikakav argument, niti je predstavio ikakav dokaz da Vrhovni sud nije poštovao navedenu odredbu. Dakle, Sud nalazi da podnosilac zahteva još jednom nije uspeo da tvrdi povredu takvih prava predviđenih Ustavom u gore navedenom članu 102.3 Ustava.

53. Pored toga, podnosilac zahteva tvrdi *“povredu zakonskih odredaba”*. Sud po kratkom postupku smatra da su takve povrede zakonske prirode. Dakle, Sud nalazi da one ne predstavljaju ustavni osnov povrede osnovnih prava garantovanih Ustavom.

54. U stvari, Sud ne razmatra odluke redovnih sudova po pitanju zakonitosti, niti razmatra tačnost činjenica, osim ako ne postoji jasan i ubedljiv dokaz da su takve odluke donete na očigledno nepravičan i proizvoljan način.

55. Štaviše, nije dužnost Suda da odlučuje da li Vrhovni sud pravilno razmatra argumente podnosioca prilikom rešavanja pravnih predmeta. To ostaje isključivo nadležnost redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (Vidi, *mutatis mutandis*, Garcia Ruiz protiv Španije [VK], br. 30544/96, stav 28, Evropski sud o ljudskim pravima [ESLJP] 1999-I).
56. Dužnost Ustavnog suda je da oceni da li su u postupcima redovnih sudova, sudovi povredili neko od osnovnih prava kao što je garantovano Ustavom.
57. Kao rezime, Sud ne primećuje argumente i dokaze da je osporena odluka Rev. br. 368/2011 Vrhovnog suda Kosova od 2. maja 2013. god., doneta na očigledno nepravičan i proizvoljan način.
58. Kao rezultat toga, Sud nalazi da zahtev podnosioca ne ispunjava uslove prihvatljivosti, jer podnosilac zahteva nije uspeo da potkrepi svoju tvrdnju i da podnese dokaze koji bi podržali navodnu ustavnu povredu osporenom odlukom.
59. Stoga, u skladu sa pravilom 36 (2) b) Poslovnika, zahtev podnosioca treba da se odbaci kao očigledno neosnovan.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7. Ustava, članom 48. Zakona i pravilom 36 (2) b) i pravilom 56 (2) Poslovnika o radu, dana 18. februara 2014. god., jednoglasno/većinom

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev kao neprihvatljiv;
- II. DA DOSTAVI stranama ovu odluku;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u saglasnosti sa članom 20. 4 Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac



Almiro Rodrigues



Predsednik Ustavnog suda



Prof. dr Enver Hasani